

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

**ОДЕСЬКА НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ
ХАРЧОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ**

**ЗБІРНИК ТЕЗ ДОПОВІДЕЙ
78 НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
ВИКЛАДАЧІВ АКАДЕМІЇ**

Одеса 2018

Наукове видання

Збірник тез доповідей 78 наукової конференції викладачів академії
23 – 27 квітня 2018 р.

Матеріали, занесені до збірника, друкуються за авторськими оригіналами.
За достовірність інформації відповідає автор публікації.

Рекомендовано до друку та розповсюдження в мережі Internet Вченою радою
Одеської національної академії харчових технологій,
протокол № 12 від 24.04.2018 р.

Під загальною редакцією Заслуженого діяча науки і техніки України,
Лауреата Державної премії України в галузі науки і техніки,
д-ра техн. наук, професора Б.В. Єгорова

Укладач Т.Л. Дьяченко

Редакційна колегія

Голова

Єгоров Б.В., д.т.н., професор

Заступник голови

Поварова Н.М., к.т.н., доцент

Члени колегії:

Амбарцумянц Р.В., д-р техн. наук, професор

Безусов А.Т., д-р техн. наук, професор

Бурдо О.Г., д.т.н., професор

Віннікова Л.Г., д-р техн. наук, професор

Волков В.Е., д.т.н., професор

Гапонюк О.І., д.т.н., професор

Жигунов Д.О., д.т.н., доцент

Іоргачова К.Г., д.т.н., професор

Капрельянц Л.В., д.т.н., професор

Коваленко О.О., д.т.н., ст.н.с.

Косой Б.В., д.т.н., професор

Крусір Г.В., д-р техн. наук, професор

Мардар М.Р., д.т.н., професор

Мілованов В.І., д-р техн. наук, професор

Осипова Л.А., д-р техн. наук, доцент

Павлов О.І., д.е.н., професор

Плотніков В.М., д-р техн. наук, доцент

Станкевич Г.М., д.т.н., професор,

Савенко І.І., д.е.н., професор,

Тележенко Л.М., д-р техн. наук, професор

Ткаченко Н.А., д.т.н., професор,

Ткаченко О.Б., д.т.н., професор

Хобін В.А., д.т.н., професор,

Хмельнюк М.Г., д.т.н., професор

Черно Н.К., д.т.н., професор

- оптимізація структури основного та оборотного капіталу, власних і позикових коштів;
- прогнозування обсягів прибутку на основі стратегічного планування виробничої діяльності, структури портфеля замовлень, ліквідності і ризиків;
- дослідження напрямів діяльності можливих конкурентів, вивчення їх економічного потенціалу, розробка і реалізація заходів, що гарантують стійкість підприємств в конкурентному середовищі.

Значимість економічної стратегії в діяльності сучасних підприємств полягає в використанні раціональних методів мобілізації внутрішніх ресурсів, максимальному зниженні собівартості продукції, правильному розподілі і використанні прибутку, визначенні потреб в оборотному капіталі, раціональне використання власних коштів підприємства. Слід зазначити, що перелік представлених завдань не є вичерпним і може бути розширений і деталізований з урахуванням зовнішніх вимог.

Економічна стратегія сучасного підприємства є не стільки функцію або систему, скільки процедурою дій, а також сукупність економічних рішень в розрізі окремих її субстратегій. Відносно погляду на стратегію як позицію або процес краще застосувати комбінований підхід, оскільки обґрунтування і вибір економічної стратегії сучасного підприємства базується, головним чином, на стратегічному аналізі існуючого становища підприємства і прогноз його розвитку, а також оцінці зовнішнього середовища і впливу конкурентів.

Економічна стратегія, як наслідок і результат економічного потенціалу сучасного підприємства, з іншого боку, безпосередньо впливає на економічний потенціал такого підприємства. Разом з тим, зазначена взаємозалежність і взаємозумовленість не є чітко детермінованою. По-перше, розмір економічного потенціалу підприємства обумовлений не тільки реалізованою економічною стратегією, а й іншими настільки ж значущими факторами (розмір, структура та вартість капіталу, структура та вартість активів, рівень ділової активності та ін.). По-друге, напрями економічної стратегії залежать не тільки від загального рівня економічного потенціалу, хоча в деякій мірі їм визначено, в тому числі ресурсним забезпеченням. Крім економічного потенціалу на вибір напрямів економічної стратегії суттєво впливають багато інших індикатори та чинники розвитку підприємства, а також зовнішнє середовище його діяльності.

ФОРМУВАННЯ ВИРОБНИЧО-ПІДПРИЄМНИЦЬКОГО КОМПЛЕКСУ ЯК ІНСТРУМЕНТ БІОРЕІНЖИНІРИНГУ ПІДПРИЄМСТВ ХАРЧОВОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

**Корсікова Н.М., к.е.н., доцент кафедри менеджменту і логістики
Одеська національна академія харчових технологій**

Досвід управління наукою і нововведеннями на підприємствах харчової промисловості в Україні різноманітний і досить не простий. Далеко не всім фірмам вдається знайти оптимальну форму управління нововведеннями, деякі з них так і не можуть вийти на необхідний рівень конкурентоспроможності, щоб протистояти своїм конкурентам на внутрішньому і світовому ринках. Причин такого положення декілька:

- переважна більшість вітчизняних підприємств харчової промисловості не здатні випускати продукцію конкурентоспроможну на ринку;
- рівень управління підприємствами галузі в цілому зовсім не відповідає сучасним вимогам;
- серйозних імпульсів по пожвавленню споживчого ринку не спостерігається; підприємства як і раніше намагаються виживати і розвиватися самотійно.

Однією з головних проблем вітчизняної економіки сьогодні залишається створення базових структур промисловості, які б змогли не тільки забезпечити ефективність функціонування українських товаровиробників, а й розробку та впровадження наукових ідей. Такими структурними утвореннями, що сприяють прийняттю управлінським персоналом усіх рівнів найбільш оптимальних стратегічних, тактичних і оперативних управлінських рішень, можуть бути виробничо-підприємницькі комплекси (ВПК). Вони повинні стати елементами економіки, що саморозвиваються, які б дозволяли не тільки ефективно здійснювати розширене виробництво і оборот фінансового, виробничого і товарного капіталу, а й його нагромадження, концентрацію й інвестування в пріоритетні інновації.

Одним з найважливіших моментів для українських підприємств повинна стати розробка стратегічних планів комплексу. У даному питанні представляє інтерес досвід проведення реструктуризації за допомогою системи біореінжинірингу. У концептуальній моделі біореінжинірингу знаходить вираження замкнений контур регулювання постійних змін і поліпшень на підприємстві, спрямованих на підвищення задоволеності споживача і максимальної ефективності у виробника. Користаючись збалансованою системою показників, керівництво підприємства вибудовує причинно-наслідкові зв'язки від цілей, задач до первинних процесів і систем.

Перетворення бізнесу методом біореінжинірингу визначається як організоване перепроєктування генетичної архітектури підприємства (як живого організму), що досягається в результаті одночасної роботи з чотирьох напрямків: перетворення, реструктуризація, поглинання і відновлення. Таким чином, підприємство являє собою складну систему інтегрованих систем, що повинні бути погоджені в рамках комплексної програми перетворень.

Перед керівництвом ВПК в першу чергу стає задача розробки механізму самофінансування. Цього можна досягти тільки за умови адекватної організаційної схеми управління, для чого, за досвідом кращих вітчизняних і закордонних корпорацій, повинні бути створені спеціальний загальнокорпоративний фонд підтримки науково-дослідних робіт і відповідні підрозділи в структурі управління. Місце і розміри підрозділу, що займається науково-дослідними роботами, залежать від типу, спеціалізації комплексу і структури керування ім. Мова йде про те, що ВПК може бути організаційно оформлений, наприклад як промислово-фінансова група (ПФГ), або не мати єдиних організаційних рамок, коли учасники комплексу зв'язані між собою тільки договірними відносинами (стратегічний альянс).

Якщо учасники комплексу зв'язані корпоративними постачаннями, то зусилля кожного з них будуть спрямовані на розробку і впровадження нового продукту, необхідного споживачу. При цьому в оформленні науково-дослідницьких підрозділів у структурному плані можливі наступні варіанти:

1-й варіант – кожна ланка повинна займатися відповідним етапом технологічного циклу нової продукції;

2-й варіант – у корпорації формуються тимчасові добровільні об'єднання розроблювачів нових товарів – «продуктові команди»;

3-й варіант – якщо в рамках корпорації вже є науково-дослідний підрозділ, то ця задача передається йому.

За кордоном особлива увага у великих корпораціях приділяється другому варіанту, коли «продуктова команда» створюючи нову продукцію, що користується попитом, по мірі росту масштабів її збуту перетворюється послідовно в проект, підрозділ і, нарешті, у відділ. Відповідне значення науковим дослідженням закріплено у відповідній системі оплати праці.

Процес формування інтегрованих корпоративних структур у вітчизняній економіці визначається умовами конкуренції на зовнішньому і внутрішньому ринках. Загальноекономічними мотивами об'єднання промислових підприємств із торговими, кредитно-фінансовими, науковими організаціями є, зокрема, можливості: 1) зниження виробничих і трансакційних витрат; 2) підвищення інвестиційної привабливості бізнесу і

його стійкості в умовах коливання економічної кон'юнктури; 3) концентрація інвестиційних ресурсів на пріоритетних напрямках виробництва і перспективних НДОКР.

Для організації неформальних ВПК (побудованих на договірних відносинах між учасниками) інноваційно-інвестиційна політика може полягати в участі в розробці і впровадженні інвестиційного проекту одного учасника зацікавлених контрагентів на взаємовигідних умовах. Цей варіант фінансування підприємства-постачальника найбільш ймовірний, коли воно стримує підвищення конкурентоспроможності продукції підприємства-споживача.

Процес територіальної інтеграції підприємств харчової промисловості повинен відбуватися під особливим контролем як регіональних, так і місцевих органів влади. З цією метою необхідна розробка і реалізація механізму державної підтримки процесу формування нових організаційних структур, що забезпечують розвиток інноваційного потенціалу територій, у тому числі різних асоціацій підприємств. Високий ступінь ефективності в цілому по галузі може бути досягнутий на основі розвитку різних форм кооперування й організації науково-технічної і виробничої сфер у відповідності зі сформованою ситуацією для окремих регіонів.

Література

1. Корсікова Н.Н. Научно-технологическое развитие промышленного производства / Корсікова Н.Н. – О.: видавництво «Астропринт», 2005. – 66 с.
2. Корсікова Н.М. Організаційно-економічний механізм управління інноваційним розвитком в сучасних умовах / Н.М. Корсікова // Економіка харчової промисловості. 2009. – № 3. – С. 8-10.
3. Захарченко В.І. Основи формування науково-технологічної політики України в умовах трансформації економіки / В.І. Захарченко, Н.М. Корсікова // Менеджмент: Збірник наукових праць. – К.: – 2007. – Вип. 7. – С. 75-85.

РОЛЬ КОМУНІКАЦІЙНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ У ЗАГАЛЬНОМУ МЕХАНІЗМІ УПРАВЛІННЯ СУЧАСНИМ ПІДПРИЄМСТВОМ

**Козак К.Б., канд. екон. наук, доцент кафедри менеджменту і логістики
Одеська національна академія харчових технологій, м. Одеса**

Комунікації – невід'ємна частина загального механізму управління сучасним підприємством будь якої сфери діяльності. Комунікації є елементами процесу комунікаційного менеджменту та об'єднання підприємств, департаментів, підрозділів, працівників. Недбало налагоджені комунікації сприяють втратам часу на прийняття рішень, породжують виникнення непорозумінь та конфліктів, що впливає на ефективність і вмотивованість. Підприємство, за таких умов, не зможе ефективно реагувати на внутрішні та зовнішні зміни, що у перспективі призведе до неефективного управління та як наслідок втрати працівників і навіть банкрутства. Встановлено, що ефективна робота менеджерів всіх рівнів сучасного підприємства залежить як від вміння працювати з людьми (колегами, клієнтами, партнерами), так і від вміння керувати інформаційними потоками, як внутрішніми, так і зовнішніми. Так, основною вимогою щодо прийняття ефективного управлінського рішення є наявність перевіреної об'єктивної інформації. Всім відомо, що одним із засобів передачі такої інформації є саме комунікації, завдяки яким, у тому числі, зав'язуються нові стосунки, починаються нові проекти, налагоджується або навпаки погіршується клімат у колективі та ін.

Оскільки передача інформації відбувається за рахунок, у тому числі і комунікацій, тоді можливо комунікацію розглядати як багатогранний процес обміну інформацією та змістовим контекстом між двома або більше людьми. Робота менеджера передбачає, що

ОГЛЯД РИНКУ ПРОДУКТІВ СПОРТИВНОГО ХАРЧУВАННЯ	
Кручек О.А.	289
БІЗНЕС-ПЛАНУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ТОРГОВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ	
Євтушок О.В., Значек Р.Р.	290
МАРКЕТИНГОВА СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ СУБ'ЄКТІВ МАЛОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА В АГРАРНОМУ СЕКТОРІ	
Євтушок О.В., Ліпова О.Л.	292
ПРОБЛЕМИ ТА ОСНОВНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ПИВНОЇ ГАЛУЗІ В УКРАЇНІ	
Лозовська Г.М.	293

СЕКЦІЯ «МЕНЕДЖМЕНТ І ЛОГІСТИКА»

ЕКОНОМІЧНІ ТА СОЦІАЛЬНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ УКРАЇНИ НА ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТТЯ	
Савенко І.І.	295
МІСЦЕ І РОЛЬ СТРАТЕГІЇ В УПРАВЛІННІ СУЧАСНИМ ПІДПРИЄМСТВОМ	
Каламан О.Б.	296
ФОРМУВАННЯ ВИРОБНИЧО-ПІДПРИЄМНИЦЬКОГО КОМПЛЕКСУ ЯК ІНСТРУМЕНТ БІОРЕІНЖІНІРИНГУ ПІДПРИЄМСТВ ХАРЧОВОЇ ПРОМИСЛОВOSTІ	
Корсікова Н.М.	298
РОЛЬ КОМУНІКАЦІЙНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ У ЗАГАЛЬНОМУ МЕХАНІЗМІ УПРАВЛІННЯ СУЧАСНИМ ПІДПРИЄМСТВОМ	
Козак К.Б.	300
КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ СФЕРИ ГОТЕЛЬНО-РЕСТОРАННИХ ПОСЛУГ	
Дроздова В.А.	302
СТАН І ПЕРСПЕКТИВИ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ ПІДПРИЄМСТВ ХАРЧОВОЇ ПРОМИСЛОВOSTІ	
Ніколюк О.В., Левчук Ю.С.	303
МЕТОДИКА ВИЗНАЧЕННЯ ХАРАКТЕРИСТИК ПРИЙМАЛЬНО-ВІДПУСКНОЇ ЕКСПЕДИЦІЇ СКЛАДІВ-ХОЛОДИЛЬНИКІВ	
Чабаров В.О., Мужайло В.Д.	305
ФАКТОРИ ТА УМОВИ ФІНАНСОВОЇ РІВНОВАГИ ПІДПРИЄМСТВ ВИНОРОБНОЇ ГАЛУЗІ	
Бондаренко С.А.	307
АНАЛІЗ РИНКУ КОВБАСНИХ ВИРОБІВ УКРАЇНИ	
Дьяченко Ю.В.	309
УДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ФІНАНСОВОГО МЕНЕДЖМЕНТУ МАЛОГО АГРОПІДПРИЄМСТВА	
Брюшкова Н.О.	312
ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ ГОТЕЛЬНОГО БІЗНЕСУ	
Кругляк Г.О.	313
ВПРОВАДЖЕННЯ «МАТРИЦІ КОНФЛІКТНОСТІ ПЕРСОНАЛУ» ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ПРОДУКТИВНОСТІ ПРАЦІ НА ПІДПРИЄМСТВІ»	
Селіхов С.В.	314

СЕКЦІЯ «ОБЛІК І АУДИТ»

АСПЕКТИ ОЦІНКИ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ ТА ЇХ ОБ'ЄДНАНЬ	
Купріна Н.М.	316
ЗЕМЕЛЬНА РЕФОРМА. БУТИ ЧИ НЕ БУТИ?	
Немченко В.В., Немченко Г.В.	317
ЗАСТОСУВАННЯ УПРАВЛІНСЬКОГО АНАЛІЗУ ДЛЯ ПРИЙНЯТТЯ СТРАТЕГІЧНИХ РІШЕНЬ	
Ощепков О.П.	318
ОЦІНКА МАЙНА ПІДПРИЄМСТВА: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ	
Ступницька Т.М.	319
АНАЛІЗ ЕКСПОРТУ РОСЛИННИХ ОЛІЙ З УКРАЇНИ	
Антонюк О.П., Антонюк П.О.	321
УДОСКОНАЛЕННЯ ОБЛІКУ ФІНАНСОВИХ РЕЗУЛЬТАТІВ, ЯК МЕХАНІЗМУ ФОРМУВАННЯ ТА РОЗПОДІЛУ ПРИБУТКУ НА ПІДПРИЄМСТВАХ ХАРЧОВОЇ ПРОМИСЛОВOSTІ	
Іванченкова Л.В.	322
ОСНОВНІ АСПЕКТИ НОВОЇ РЕДАКЦІЇ ПОЛОЖЕННЯ ПРО ВЕДЕННЯ КАСОВИХ ОПЕРАЦІЙ У НАЦІОНАЛЬНІЙ ВАЛЮТІ В УКРАЇНІ	
Євтушевська О.О.	323
СИСТЕМА ПОКАЗНИКІВ ДЛЯ ОЦІНКИ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ МАЛОГО БІЗНЕСУ	
Баранюк Х.О.	325